

Gagarin; den tekniska manualens eventuella begränsning

Det som påskyndade mitt uppvaknande denna morgon var en tilltagande känsla av att något väsentligt var på väg att gå mig förlorat. Innan jag öppnade ögonen undersökte jag därför det förseglade rummet enbart med vägledning av de sinnen vilka inte inbegriper det så kallade primära seendet.

Jag ligger på sida med lätt böjda knän, höften något inåtroterad och med händerna sammanflätade i en gest som skulle kunna liknas vid ett försök att ta fatt eller kanske att hålla undan. Implantatet ger ifrån sig ett vagt pipande ljud, ett ljud som i början var näst intill outhärdligt men som med åren kommit att bli en del av mig, en del av den gråtmilda men ändå benhårda kulissen.

Smittbärarna är för stunden dolda. Genom rastret skapade de en omväg förbi de defekta organen. Det som utifrån såg ut att vara en enskild händelse var med facit i hand en konsekvens av en primal händelsekedja, ett stort omfång av i sig genuina beslut tagna i ett oöverskådligt förlopp av begär och längtan. Flera av beslutstagarna säger sig nu vara fyllda av ånger men de vill inte kännas vid vare sig de egna grunderna för beslutsfattandet eller förstå vad som fick dem att falla in i denna härva av sorg och bitterhet.

Underlaget är strävt. Ville jag minnas mattan vara av något syntetiskt material och tämligen mjuk och följsam. Nu är den sträv och obarmhärtigt avvisande. Kanske har den under natten förändrat karaktär på grund av att jag legat så stilla eller så har förändringen skett på grund av att månfingret återigen sökt sig in genom norra portalen och rispat sönder både hinnor och ligament.

Den tekniska manualen betod av tre fristående moment vilka oberoende av varandra kunde höjas och sänkas i nivå med hänsyn till de olika inkommande frekvenserna. De var anpassade till en tredimensionell antropomorf karta och ansågs vara det optimala för sin tid. Huvudets rörelser styrdes av en böj- och vridbar axel som stod i direkt kontakt med båggångar som i sin tur koordinerats gentemot justerbar apparatur för modifiering av neural stimuli.

Jag har så svårt att glömma. Hade det inte varit för detta att jag har så dödligt svårt att glömma så vore mig allt så annorlunda. Inget skulle gå förlorat. Inget skulle vara oöverskådligt. Ögonen skulle se det de ser och inte något annat. Ett träd som är ett träd är ett träd och förblir ett träd som är ett träd. Med den preferensen vore det troligtvis heller ingen konst att välja mellan dessa två grundläggande principer för emotionell interaktion - att ta fatt eller att hålla undan.